

Iz lirike mladih

Zoran Božič

SVOBODA pusti me, človek,
da se razlezem v odpadke.
potem me bodo odpeljali
v smetnjaku
na robu gozda polili
z nafto
in zažgali.
v klubu samomorilcev si bom izposodil svojo žaro.

nikogar se ne bojim.
ničesar se ne bojim.
niti smrti.
razen kadar me zares
zagrabi strah.

zdajle
mi
je
kar
dobro.

TROHNOBA slizka in gosta vročina,
ki jo moraš
vsako noč
nositi v želodcu
jo mirovati v postelji
razblinja
jedro in mehko devico
prožno vzmeteno
skrbno med lepimi nogami.
razlite noči so visoke.
prigrizejo ti zeleni kvas
skozi požiralnik
visoko v poljubljana usta.

kolnejo te mesečine.
 črna krsta
 se utrne skozi kožo
 brez moškega pri pogrebu.

zvezde ležijo vsako polnoč nižje.

REVOLUCIJA

ti presunljivi.
 iščeš žrtve med močnimi.
 med jeklenimi kamni visokih bregov.
 ti zidaš krvave pege na razžarjeno obličje dneva.
 zasipaš nočne sanje z jedkim pršičem radiacije.
 kdo te je klical. kdo te je klical,
 da mi razkrajaš telesa misli
 in jih odvažáš
 na pokopališča brezizhodnosti.
 plaziš se skozi gobasto srce
 moriš radostne izvire hrepenenja,
 ki se pretaka pod plazovi ljubezni
 vsak dan zakolješ otroka sreče.
 zavdajaš nezrelim življenjem
 v krematorijih negotove prihodnosti.

ti presunljivi.
 vzel bom v levo roko noč.
 vzel bom v desno roko dan.

ti presunljivi.
 premagal, ubil te bom!

Marjanca Kočever-Colarič

PEJSAŽI: verjeli so, da je nekje mesec,
 ki jim bo vsako noč brenkal
 uspavanke na strune mesečine.
 čakali so na plešoča ozvezdja
 in na rumene naplavine dneva.